

Ћачко шефо

Лист ученика Основне школе "Ратко Јовановић" Крушчица јун 2005. број 2 цена 50 дин

Садржај:

Растко Сава Немањић	4-5
Црв сумње у акцији	6
Радити у више школа је занимљиво	7
Вође српске револуције	8-9
Ариљске зимске радости	10-11
Фото албум	12
Школске вести	13
Галерија	14
Занимљиви свет	15

Оснивач и издавач листа Основна школа " Ратко Јовановић" Крушчица,
31233 Крушчица, 031/898 006

Директор: Данијела Гачановић
Главни и одговорни уредник: Славица Радовић
Насловна страна, обликовање и фотографије: Петар Марјановић
Фотографије:"Ариљске зимске радости" и осми разред, Крушчица: Милан Стјепановић
е-mail:oskruscica@ptt.yu

Поштовани читаоци,

Ево нас опет. Пред вама је други број наших школских новина. После дуже паузе, ево на крају школске године, смогли смо снаге да издамо још један број "Ђачког ђера". Сада смо за нијансу искуснији. Добро смо проценили шта је оно што би вас из живота наше школе највише интересовало. А шта има пуно, верујте нам на реч. У овом броју имаћете прилику да видите како смо прославили школску славу, Савиндан, како смо се лепо дружили и забављали током "Ариљских зимских радосћи" по први пут организованих у нашој школи. Оно што још можеће прочитати је извештај са фудбалског шурнира, чији смо били домаћини, о успешности наших ученика на разним такмичењима. Вероватно ће и вама као и нама бити интересантно и гостовање ансамбла "Замошћани" из Замошћа. Ту су и неки наши уметнички и литерарни радови. Но да не дужимо има много. Одмах крените са читањем па ћете видети шта смо припремили за овај број.

Новинарска секција

РАСТКО САВА НЕМАЊИЋ

Када се 1175. године у Расу великом жупану све српске земље Стефану Немањи родио трећи син, добио је на крштењу у апостолској Петровој цркви старо словенско име Растко.

Ономастичари, односно научници који су се бавили изучавањем настанка и значења имена, сматрали су да је име Растко добијено по храсту. А храст је у митологији старих Словена и Срба био обожавано дрво, јер је у то време био посвећен старом словенском божанству Перуну. Име Растко, које је понео трећи принц, било је име велике љубави. О великој љубави према Растку његових родитеља и његовог народа говорили су и средњовековни биографи, писци житија Светог Саве монаси Теодосије и Доментјан. Биографи су говорили да су родитељи Растка добили у старости и да су то сматрали великом божијом милошћу и небеским даром. Као дечака, Растка су васпитавали најбољи учитељи, које је вољеном сину могао пронаћи моћни отац, самодржац Срба. Старија браћа Вукан и Стефан су били упућени за војсковође, а Растко је био упућиван за књигу и није случајно забележено како је он био нежна грана великог храста. За њега су стизали учитељи са Истока и Запада, и из Цариграда и из Венеције. За добре учитеље старао се и Растков стриц, господар Хума, Немањин брат, кнез Мирослав. Када је Растко напунио 15 година, Стефан Немања му је дао на управу покрајину Травунију. То је данашња Херцеговина. Растко је зрачио благошћу. За њега је речено да се никада није смејао, али да је увек био насмејан. Уместо време да проводи на витешком пољу, учећи се телесним вештинама Растко се радије усамљивао над пергаментом старих књига. Када је Растку било 17 година родитељи су одлучили да га ожене. Пошто је Растко из Оногшта дошао у Рас затекао је тамо и групу монаха из Свете горе, који су били Срби, сем једног Руса, који су дошли да српском двору понуде своје молитве и потраже прилоге за манастире. Растко је био задивљен њиховим причама о Светој гори као месту посвећења књизи и учењу. Тако је одлучио да са њима побегне у Свету гору и да се тамо замонаши. Што је наумио, Растко је и остварио. И биографи и предања говоре да је Немања за одбеглим сином и монасима послао потеру, али да су јој они измакли, а кад их је потера стигла на Светој гори Растко је већ био пострижен и замонашен, са новим, монашким именом Сава које је добио по јерусалимском свецу Светом Сави Освећеном. Сава је прво био монах у Русику који је припадао руском манастиру Свети Пантелејмон. Сава се ту није дуго задржао, ишао је по Светој гори да упозна и друге манастире. Раскошни грчки манастир Ватопед старао се да у своје монашко братство прими и сина српског самодршца. Немања се тада већ био помирио са одлуком сина и послао му је велико благо, како су говорили биографи, да дарује светогорске манастире. Овим благом Сава је поправио и доградио Ватопед и добио титулу "другог оснивача" после првог, цара Теодосија Великог.

У Ватопед је 1197. године стигао и Стефан Немања који се у Србији одрекао престола и у Студеници се замонашио, добивши име Симеон. Монах Симеон донео је у Свету гору велико благо и са сином Савом постао велики ктитор светогорских манастира. Сасвим оштећени и запуштени манастир Хиландар, Сава и Немања су подигли тако рећи из темеља. Хиландар још није био потпуно завршен када је 1200. године у њему умро Симеон. Свети Сава је завршио манастир, присаједињујући њему још неке манастире и створио је правила за живот манастирског братства и за управљање манастиром. У време градње Хиландара Сава није престајао са учењем. Главни учитељи и саветодавци били су му солунски архиепископ Константин Месопотамит и Јевстахије Катафлорос, који је једно време био професор универзитета у Цариграду. Тако је Сава стекао највеће образовање које се тада у свету могло стећи.

После Немањине смрти, када је Сава постао већ архиђакон, у Србији је дошло до непријатељства међу Савином браћом. Зато је Сава из Хиландара понео ковчег са моштима Стефана Немање и пренео га у манастир Студеницу, где га је царски сахранио, а над његовим гробом измирио браћу. Исте године, 1208. изненада је умро Вукан. Сава се постарао да његови синови остану управитељи Зете. Од те године Србија је имала 2 владара, мада је званично био један, Стефана, државника и војсковођу и Саву духовног вођу.

Овај период заједничке владавине Стефана и Саве, државног и духовног издигнућа сматрао се незапамћеном хармонијом деобе власти 2 брата у српској историји. Пошто је канонизован за свеца Сава Немањић је одлучио да испуни своју велику монашку жељу да посети свети град Јерусалим и да обиђе сва света места Христовог страдања. У Палестини Сава је посетио света места као гост јерусалимског патријарха. Тада је посетио и манастир Светог Саве Јерусалимског, по коме је добио монашко име. После посете светом граду Јерусалиму Сава се убрзо вратио у Србију али се није дуго задржао. Сава је на име, пошао да православне патријархе и васељенског патријарха придобије за то да дају самосталност и бугарској православној цркви. Враћајући се са свог пута Сава је свратио у Трново, престоницу Бугарске. Ту је на двору цара Асена другог и умро 12. јануара по старом тј. 27. јануара по новом календару 1236. године. Сава је прво био сахрањен у Трнову, у цркви Четрдесет светих мученика, краљ Владислав је, саградивши Милешеву, годину дана касније, пренео тело Саве Немањића. Српска православна црква прогласила је Саву за свеца. Гроб Светог Саве у манастиру Милешеви раскопан је 1594. године по наредби турског паше Синана. Када је тело ископано пренето је у Београд и спаљено на Врачару.

Храм Светога Саве на Врачару, као израз љубави и оданости српског народа свом великом учитељу, просветитељу, првом архиепископу, лекару, већ се издиже на Светосаваком платоу, у Београду и спада међу 10 највећих у свету.

Припремили:
Марија Драговић и Бојана Милетић

САВИНДАН

Као и сваког 27. јануара, у нашој школи је и ове године обележена школска слава Савиндан. Ученици од 1. до 8. разреда, уз помоћ својих наставника, пригодним програмом обележили су овај дан.

Као и што доликује, свечаност је започела Светосавском химном, након које је уследио рецитал посвећен животу и раду Светог Саве. Након свечаног, започео је и забавни део, у коме су се преплитали хор и драмски комади у извођењу драмско-рецитаторске секције. Посебне овације публике добили су извођачи драмског дела ИЗБИРАЧИЦА Косте Трифковића.

Треба истаћи да су за успех и квалитет богатог припремљеног програма, поред амбициозних ученика, "одговорни" и наставници Милан Стјепановић (хор) и Славица Радовић (драмско рецитаторска секција).

Приредба је завршена промоцијом првог броја школских новина ЂАЧКО ПЕРО. Први број ових новина, захваљујући спонзору, господину Бранку Милетићу, сви ученици и радници школе добили су бесплатно.

По завршетку приредбе, у 13.00 часова обављен је и свечани чин ломљења славског колача, у присуству ученика, свештеника, наставника и гостију из СО. Сви присутни послужили су се колачем и житом, уз молитву за мир и спасење, срећу и здравље свих ученика школе и њених запослених.

Тако смо ми, као и сваке године, и овог јануарског дана с љубављу ускликнули нашем светитељу, молећи се за мир, срећу и здравље.

Петар Марјановић:

Црв сумње у акцији

После објављивања првог броја БАЧКОГ ПЕРА, гомила похвала, најчешће искрених, оживела је у мени црвића сумње, који је иначе мој стални подстанар, да и није баш све у реду.

Горе наведени подстанар се трудио свим силама да ме убеди да лист и није нешто посебно колико је необично да они ГОРЕ (читај: “брдска школа”) ишта могу да направе.

Можда је црв у праву!

Постоји у главама многих усађено мишљење да су они ГОРЕ скупљени са коца и конопца, нису имали куд и сада су ГОРЕ, вуре и чекају да сиђу ДОЛЕ (читај: “градска школа”).

О овима ГОРЕ најчешће причају они ДОЛЕ који су сви до јуче били ГОРЕ и кажу:

“Лако је овима ГОРЕ”.

Ко је сада ГОРЕ?

Претежно млади, радни људи, широких интересовања и знања, врло јако везани за децу коју уче и колектив у коме раде. У ово проблематично време улажу своје слободно време, знање па чак и новац (одrekli се две дневнице у корист ђачке екскурзије) не би ли бар мало померили границе знања и културе својих ученика и средине.

Сваки дан путујући, понекад прашњавим, понекад бучним, понекад леденим, а у задње време све ризичнијим аутобусом, улажу и део свог здравља у ову мисију.

Сами услови за рад су инспиративни. У једном дану осим учитељским послом ситуација вам може направити да будете мајстор, медицински или социјални радник, ветеринар ...

Тренутно ГОРЕ раде они који знају и воле свој посао, воле и до детаља познају децу са којом раде. Имају проблеме и успехе. Прве заједно решавају, а другим се заједно радују. Највећи број њих не ради погледа упртог ДОЛЕ.

И на крају реч ГОРЕ није основа речи ГОРИ.

Г А Л Е Р И Ј А

Бојана Милетић, VI разред

Радомир Стаменић, VI разред

Радити у више школа је занимљиво

Светозар Зорић је наставник физике у Основној школи у Крушници. Дошао је из Београда 1971. године у септембру и то му је било прво радно место. У Крушници је упознао наставницу српског језика, Драгу, која му је касније постала супруга. Ту је живео са супругом и ћеркама, Снежаном и Миром, све док Снежана није завршила осми разред, после тога су се преселили у Ариље где сада живе. И после толико година рада у нашој школи желели смо да сазнамо нешто више о њему.

- Некада сīе живели у Крушници ђа сīе се касније преселили у Ариље. Да ли је шешко пушоваиши аушобусом до школе да би предавали и да ли бисīе волели да и даље живишē у Крушници?

- Путовање је напорно, нарочито зими, а Крушница ми је увек била драга и не бих се опирао кад бих требало опет да живим у њој.

- Осим у нашој школи насīаву предајешē још у Основним школама у Лаишвици и Трешњевици, ђа да ли је шешко радишīи у шри школе?

- Путовати је напорно, али не и досадно, а радити у више школа је занимљиво јер упознајем више људи и ђака.

- Да ли се сећашē неког одељења или ученика који су Вам ђосебно осīшали у сећању?

- Не бих никога посебно издвајао, јер су за мене све генерације једнако добре и драге.

- У Лаишвици сīе насīаву предавали Силвани Ковачевић која је данас насīавница машемаишке у нашој школи. Какав је осећај бишīи колега ученику коме сīе некада предавали?

- Драго ми је што су некадашњи моји ђаци, сада моје колеге.

- С обзиром да сīе Ви најсīарији насīавник у нашој школи, шīа бисīе могли да кажешē о њој и какви су Ваши ушисци ђосле шћолико година рада?

- Кроз ову школу је прошао изразито велики број наставника и сви они су понели најбоље утиске о овој школи. Ја сам поносан што су велики број мојих ученика данас веома цењени доктори, инжењери, судије, професори....

- Шīа бисīе ђоручили младим колегама?

- Да се боре да што више пренесу знања деци која живе у сеоским срединама, и немају услове као градска деца.

Маријана Стојановић и Марија Драговић

Вође српске револуције

Српски устаници, Први и Други, имали су своје вође, за које се користили стари српски израз вожд. Вожд је устаничка шишџула, најушшиена свршешком Другог српског устаника. Вожд Првог устаника био је Карађорђе, Другог Милош.

Пословица, често изговарана у Првом српском устанку: "Нека ми Бог не да да будем први међу Србима!"

Карађорђе

"Сад ћу те упознати са изузетним човеком нашег времена кога сам овде срео! То је Црни Карађорђе Петровић, бивши врховни вожд српског народа. Његов живот убраја се у ред таквих ретких феномена, којима је обележен крај 18. и почетак 19. века, може се упоредити са тим страшним метеорима, који некад долазе на Земљу због испуњења неког пророчанства Свевишњег Створитеља, који, наставши из праха, стварају олујне облаке, проузрокују страшне урагане, доводе у страх и трепет васељену, и - угасе се у ваздуху(...)

То је угашени вулкан, спреман да букне сваког часа. Ђорђе Петровић делује у друштву хладнокрвно и равнодушно према свим предметима и околини, али само додирни његову слабу тачку, почни о његовом отечеству, о слави српског народа - и овај хладни човек падне у ватру, којом је изненађивао усред крвавих битака, овај ћутљиви човек - постаје говорљив, какав је био у жеку боја; његове црне непокретне очи заблистају светлошћу генија и ти ћеш спознати изварендног човека. Само ова ватра може родити одушевљење, запалити народ за време несреће и опасности, повести га из победе у победу...

Ђорђе је рођен 14. новембра 1762. године, он је високог раста и веома је стасит, увек носи народно одело и убраја се у боље коњанике. Нико од његових војсковођа никада није знао његов ратни план до самог почетка битке, никоме није било познато на какво ће место бити распоређен.

Ђорђе, сазнавши за приближавање Турака, брзо би узјахао на коња и наредио да га прате. Стигавши непријатеља, у једном трену је поделио своје војнике и ударио као гром из ведра неба, први се са сабљом у рукама бадио право на непријатеља и оваквим муњевитим нападом више пута је решио битке чији је исход био нејасан.

Милош

У години 1804. кад се подигне буна на даије, Милан буде у ред оније поглавара Српски, које нико није поставио, него се, у самом почетку буне, сами начинили; и тако се он назове господар, и постане заповедник наије Рудничке, па потом Пожешке и Ужичке, а Милош поред њега војвода. И он је то славно име управо заслужио; јер Милан, као богат господар и меке нарави човек, није радо напред у боју трчао, а Милош је то најволео, и у томе никоме није уступао. Тако је Милан, као старија брат, господовао и заповедао, а Милош војевао и војводовоао; и готово га је свуда јуначка срећа добро служила. У години 1807. тако се страшно био ранио на Ужицу, када су некакав шанац узимали на јуриш, да су га сви били ожалили: ударило га тана пушчано више леве сисе, па изишло кроз плеће; но и ту му срећа његова, или може бити срећа народа Српскога, одржи живот, и он 10-12 недеља оздрави са свим. По том му брат поклони Ужице и сву наију Ужичку, те је лети на Златибору чувао крајину од Турака, а зими је седио у Ужицу(...)

Милош на Цвети ујутру дође у Таково, и онај дан онде код цркве учини скупштину, и стане се већ јавно договарати с народом и с кметовима, шта ће се сад чинити. И сав сабор нађе, да друкчије никако бити не може, него да се бију с Турцима док сви не изгину; и још што је најчудније, и сами старци и кметови, који су свагда били противни буни, и они сад пристану и повичу, да нема другог спасенија, него да се бију с Турцима, и да се бране док се узможе. И сви сложено стану молити Милоша, да им он буде старешина, и да ји не изда. Милош им на то одговори, да ће им он бити старешина, ако ће они њега слушати и између себе се као браћа пазити, опростивши један другом ако је који коме што на жао учинио. И на то пристану сви.

Шта су јели и пили Карађорђе и Милош

Храна и пиће наших предака били су скромнији него данас, чак и када су у питању вође Српске револуције. Сачуван је опис куvara у двору кнегиње Љубице и начин његовог рада, који верно одсликава друштвени ниво српске елите, који није био нарочито завидан. Наредни текстови пружају основне податке о томе чиме су се хранили и шта су пили двојица првих српских владара 19. века.

“Карађорђа храна била је скромна, као и одевање. Он није имао ни свог чибукцију ни кафецију. Скоро увек у покрету, хранио се свуда, носећи често јело са собом. Савременици су запамтили да се строго придржавао поста, чак и у данима емигрантског заточеништва, као у Грацу. У време мрса хранио се сувим месом и сиром, а у посту папулом од пасуља и погачом. Издашнији је био само кад је славио Светог Климента. Тад су му у госте долазили истакнути устанички прваци, руски конзул и угледни сељани. Уз славско јело и пиће обављали су се многи државни послови (...)

СЕВАП, ХАТАР И ИНАТ

За разлику од нас, они (Енглези) своју јавну личност потпуно одвајају од приватне. У вршењу јавне службе безлични су и неумити готово до бездушности. Не знају ни за севапни за хатар. Душе валај, не знају ни за инат. Те три турске речи, говорио је историчар Љубомир Ковачевић, извитопериле су цео наш јавни живот.

Милош после те скупштине отиде са својим старим, и сад на ново приставшим, момцима, у Црнућу, и онде после дугога премишљања и већања отиде у вајат, те се обуче у своје војводске аљине и припаше оружје сребрно, па онако накићен изађе међу момке носећи у руци свој војводски барјак, који је до сад лежао негде сакривен, па пружи барјак Сими Пастрмцу, говорећи: “Ево мене, а ето вама рата с Турцима”. У свима је, који су ту били срце заиграло, кад су видели Милоша тако накићена, и већма су му се обрадовали, него озебао сунцу; јер је сваки у себи помислио: сад је заиста рат, а он пристаје с нама.”

Карађорђе се веселио само онда када би мало више попио. Где год да се кретао, носио је са собом чутуру ракије, ређе вина. Радије је пио у друштву. Једном приликом, у пратњи руског официра посетио је устанички логор. Кад су приметили да се приближио биваку, војници су устали, поздравили га и опколили га. Узвративши им поздрав, он је извадио из бисага чутуру, потегао из ње и предао је најближем војнику, уз обичајну реченицу: ‘Пиј, брате!’ Веселе је могло да отпочне и без повода (...)

У Милошевој кухињи и међу намирницама видимо шпаргле, саламе, сенф-сос, чоколаду, пишкоте, шећерни бадем, рахатлукум, мутмел, нисесту, суво грождје, земичке, лимунове, поморанце, токајско вино, мускатско вино, малагу. Кувала се и супа или друго какво јело из западњачке кухиње, али то су изузетне ствари за децу, болеснике или отмене госте; Милош је остао веран ритопечком вину, гибаници, чорби, паприкашу, киселом купусу и ћевапу. Добро је јео и пио али се није опијао. Јело се из бакарних чанкова, калајним ножевима и виљушкама. После ручка долазила је кафа у филцанима и чибукција подноси чибук Милошу и другим гостима. Настаје разговор и шега. Кад је расположен, или има каквог одличног госта, Милош је волео да чује свирку и песму, те су се у конаку око стола виђали често Цигани и Циганке. За млађих година Милош је радо одлазио манастирима на саборе, водећи са собом и своје доглавнике. У таквим приликама могло се догодити да се с другим одабраним људима у колон ухватити; али се не памти да је икад запевао; нити је икад у својој кући градио бујна весела и пијанке.”

Припремили:
Марија Драговић и Маријана Стојановић

“Ариљске зимске радости” у Крушчици и Висоци

У Ариљу се већ традиционално, по осми пут, одржавају “Ариске зимске радости”. То је лепа прилика да се деца међусобно друже, да сазнају нешто ново, али да упореде и своја знања. За нас, децу из сеоских школа та манифестација је до сада била само лепа илузија. Тек по неко од нас је могао, евентуално, да присуствује филмским пројекцијама у биоскопу. За већину “Ариљске зимске радости” биле су “забрањене”. Тако је било до ове године. Сада су зимске радости захваљујући ангажовању директора школе и наших наставника и нама биле доступне. Додуше трајале су нешто краће (3 дана), али и то је било довољно да се лепо дружимо и забављамо, али и да покажемо своје знање, умешност, даровитост.

Првог дана (31. јануар) такмичили смо се у квизу “Изазов знању”. Подељени у три екипе, “Деда Мразови”, “Снешко”, “Пахуљице”, такмичили смо се у четири дисциплине Ко зна више, Састави најдужу реч, Откриј шта је иза и Асоцијацијама. Била је то прилика да покажемо своје знање, али и познавање опште културе. Најуспешнија је била екипа “Пахуљице” (Бојана Николић, Слађана Мијаиловић, Марија Драговић и Славко Симовић).

Првог дана и сликарски таленти показали су своју умешност. На тему “Дечје радости” нас 14 пустило је машти на вољу, темперисало и створило сасвим пристојне ликовне радове. Стручни жири, састављен од наставника, све радове је похвалио, али је за најбољи прогласио рад Светлане Алексић, ученице 2. разреда. Ко зна, можда ћемо сви једног дана бити гости њене изложбе.

Другог дана надметали смо се у више такмичарских дисциплина. Најпре су се они најмлађи (од 1. до 4. разреда) такмичили у Дечјем милионеру и друштвеној игри “Не љути се човече”. Пет такмичара освојило је завидне суме новца, а прави милионер постао је Милан Јевђевић, ученик 1. разреда и једини учесник из Ариља.

Турнир у игри “Не љути се човече” протекао је у фер надметању и нико се није љутио што је најуспешнији био Немања Мијаиловић, ученик 4. разреда из Радошева. Највише учесника привукао је квиз Милионер. Нас десеторо покушало је да освоји своја прва три милиона. Као најбољи стратег и тактичар показала се Јасмина Николић, ученица 6. разреда.

Најуспешнија међу младим шахистима била је Марија Драговић, док је за најбољи рад у оквиру Еколошке секције проглашен рад Бојане Милетић. Жири је имао тежак задатак, али је одлука била једногласна.

Трећег, завршног дана, надметали смо се у стоном тенису и караокама. Нас једанаесторо скупило је храбрости и јавно, вероватно по први пут, запевало. Једногласном одлуком трочлане комисије победник је постала Слађана Мијаиловић.

У стоном тенису након квалификација у финалу су снаге одмерили Драгутин Павловић и Славко Симоновић, а након сјајне игре, епитет најбољег оправдано је заслужио Славко.

Истог дана у школи у Висоци одржан је снежни вишебој. Такмичиле су се четири екипе од по три члана, а најбоља у скијању, санкању, вожњи на џаковима и оријентацији у природи била је екипа девојчица 8. разреда у саставу Добраила Николић, Драгана Стаменић и Марина Шаптовић.

У фудбалу на снегу тијумфовала је екипа “Борова”. Планирано надметање у обликовању фигура у снегу отказано је због непогодности снега, а ученици су се такмичили у гађању ваздушном пушком. Најбољи је био Владимир Димитријевић, ученик седмог разреда.

Завршној свечаности присуствовали су и др Љубица Богосављевић и Љиљана Димитријевић испред Комисије болести зависности СО Ариље, организатора “Ариљских зимских радости”. Присутна је била и екипа “Студија а” која се од раног јутра дружила са такмичарима. Др Љубица Богосављевић је поздравила ученике и наставнике захваливши им се што су нама деци у Крушчици и Висоци омогућили да се дружимо и да део зимског распуста проведемо заиста лепо. На крају су најбољима додељене и пригодне награде.

Награде нам толико нису биле ни битне, важно је само да смо се ми лепо дружили, забављали, али и стекли нова знања. Надамо се да ћемо и наредне године бити у могућности да активно учествујемо у “Ариљским зимским радостима”.

Бојана Милетић 6. разред
Слађана Мијаиловић 6. разред
Јасмина Николић, 6. разред

Г А Л Е Р И Ј А

Милана Стаменић, VII разреда

Милена Копачевић, VII разред

Било је рада

Било је игре

Било је снега

Било је кише

Било је екскурзије

Било је излета

А они ипак одоше !

ИСТОРИЈСКА УТАКМИЦА

Основна школа “Ратко Јовановић” је 15. маја била домаћин Општинског турнира у малом фудбалу. Поред домаћина на турниру су учествовале и екипе из основних школа из Ариља, Латвице и Брекова. Куриозитет овог такмичења је да су по први пут своје фудбалско умеће одмериле и девојчице. Додуше, биле су само две екипе, из Ариља и екипе домаћина.

Млади, полетни, жељни доказивања, фудбалери су изгарали на терену за сваку лопту. Било је и понеке замерке на судијску одлуку, па и оштријих стартова, али све је то ствар игре и жеље да се победи. Након разигравања у финалу су се нашле екипе Ариља и Латвице, а за треће место бориле су се екипе Брекова и Крушчице. На крају после приказане игре сасвим оправдано прво место освојила је екипа Ариља, а редослед осталих учесника је следећи: Латвица, Бреково, Крушчица.

У свом фудбалском умећу девојчице нису много заостајале за својим вршњацима. Било је и на њиховој утакмици ефектних потеза и фудбалских мајсторија. Ипак, успешнија је била екипа Ариља.

Све у свему турнир је био успешан, такмичари су се понашали фер и спортски. На крају они најбољи су добили признања за постигнуте резултате и приказану игру, а осталима је била велика сатисфакција и то што су учествовали на турниру и приказали своју фудбалску умешност.

МИЛЕНА НАЈБОЉА

У оквиру Спортске секције у нашој школи постоји и секција стрелаштва. Чланови ове секције након дугих и успешних припрема учествовали су 15. марта на Општинском такмичењу, одржаном у физкултурној сали Основне школе “Стеван Чоловић” у Ариљу. Нашу школу представљале су две екипе, мушка и женска. У категорији ученица Маријана Стојановић, Милена Секулић и Милена Ковачевић освојиле су прво место и тим пласманом стекле право учешћа на Окружном такмичењу у Ужицу које се одржало крајем априла. Екипно, девојке су постигле 119 кругова, а појединачно Милена Ковачевић 74 круга, Маријана Стојановић 28 кругова и Милена Секулић 17 кругова. У категорији ученика Радован Стаменић, Немања Милошевић и Владимир Димитријевић заузели су друго место иза ариљске екипе. Екипно су погодили 116 кругова, а појединачно Радован Стаменић 54, Немања Милошевић 38 и Владимир Димитријевић 24 круга.

Екипа девојчица је на Окружном такмичењу у Ужицу заузела треће место.

Овом приликом упућујемо им наше честитке на постигнутим резултатима и успешном презентовању школе и надамо се да ће и наредне године бити подједнако успешни као и ове, ако не и бољи.

Спортска секција школе

ИСТОРИЈСКА ПОСЕТА: ПОЉАЦИ У КРУШЧИЦИ

Средином маја гости Ариља били су чланови фолклорног ансамбла “Замошћани” из пољског града Замошћа на пољско-словачкој граници. Друштво броји око 250 чланова у седам узрасних група. Током боравка у граду гости из Пољске имали су испланиране посете и наступе. Одмах по доласку први наступ у нашем граду имали су у нашој школи. Имали смо јединствену прилику да се кроз њихову игру и песму упознамо са народном традицијом и фолклором ове словенске земље. Њихов наступ је био необичан и атрактиван. Посебну пажњу привукла је њихова ношња која је била лагана и лепршава.

Поред Фолклорног ансамбала из Пољске наши гости су били и чланови КУДа “Орфеј” који су извели неколико игара из Србије.

Надамо се да су гости понели лепе успомене из наше школе и да ће им овај наступ остати у лепом сећању као и нама.

Бојана Савић, 6. Разред

Бојана Савић, VI разред

Иван Николић, VI разред

Никола Николић,
V разред

ДРУГАРСТВО

Другарство је звезда сјајна,
љубав нека бајна.

Као отворена књига нека,
другарство те увек чека.

Као сунце што на небу сја,
толико свог друга волим ја.

Лепо као јутарња роса,
као нежна дечја коса.

За другарство у срцу увек има места,
и за нас сва мржња неста.

Владимир Димитријевић,
VII разред

Радован Стаменић, VII разред

Слађана Мијиловић, VI разред

Да ли знате?

ГДЕ СЕ НАЛАЗИ НАЈВЕЋИ ПЛАНИНСКИ ВЕНАЦ НА СВЕТУ

Највећи планински венац на копну је венац Хималаји Каракорум на северу Индије. Ту се налази већина највећих врхова на свету. Анди су дужи, али нижи планински венац. Океанско дно такође покривају велики планински венци, а највећи од њих протеже се од Аденског до Калифорнијског залива. На санскриту, древном индијском језику, реч „Хималаји“ значи „подручје снега“. Тај велики планински венац дуг је око 2500 километара, а широк око 80 до 150 километара. Његових 79 врхова прелазе висину од 7 500 метара.

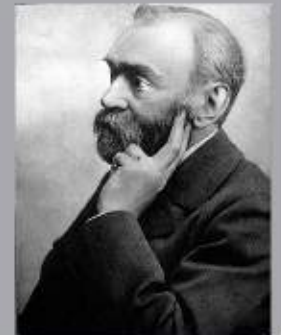
Хималаји су настали у последњих 35 милиона година на граници индијске и евроазијске литосферне плоче. Када су се те две Земљине плоче чеоно судариле, набрале су се и створиле велики планински венац.

НОБЕЛОВА НАГРАДА

Сваке године, 10. децембра, у Стокхолму се додељује Нобелова награда за књижевност, економију, физику, хемију и медицину. Награда се додељује онима који су остварили изузетан напредак у тим областима. То може бити књига која подстиче на размишљање, откриће вакцине против опасне болести или спречавање рата.

Награду је основао шведски проналазач и бизнисмен А. Нобел (1833) познат по открићу динамита (1866).

Десетог децембра 1961. године Нобелову награду за књижевност, као 55. добитник, примио је наш књижевник Иво Андрић. На вест о награди, скромни и смирени Андрић рекао је: „Ја нисам добио ја сам заслужио“.

КРОМПИР НА НЕМАЧКИМ МАРКАМА

Кромпир је из Јужне Америке стигао у Европу бродом и у Немачкој одмах добио место, па се сада обележава 350 година овог поврћа на немачкој трпези. У доба сиромаштва у ратним годинама ова намирница била је главна храна и за људе и за животиње. Они који су имали у тањиру кромпир нису оскудевали у угљеним хидратима и витамину Ц. Било да је жут, розе, бели или плавичастољубичаст, округло, прија у сваком случају. У Немачкој се данас гаји око 160 сорти. Тако је тренутно, после 350 година, Немачка са 350000 на највећи произвођач кромпира у Европској унији.

ЛУЖИЧКИ СРБИ

Лужички Срби су најмалобројнији словенски народ. Насељавају област Лужица у Немачкој, југоисточно од Берлина. Кроз Лужицу протиче река Спрева на којој леже два најзначајнија града области, Будпшин и Котбус. Лужички Срби говоре језиком западноевропске групе који је сродан чешком и пољском језику. Данас су национална мањина у Немачкој, са око шездесет хиљада припадника. Могу се образовати на матерњем језику, од обданишта до универзитета.

КОЈА ЈЕ НАЈНИЖА КОПНЕНА ТАЧКА НА ЗЕМЉИ

Иако се увек прво помисли на котлине Мртвог мора или Каспијског језера, изгледа чудно, али најнижа тачка Земљиног копна налази се на Антарктиди. Најнижа тачка дна Мртвог мора износи 759 метара испод нивоа мора, а најнижа тачка копна Антарктиде је 2 538 метара испод нивоа мора! Наравно, она се налази под дебелим леденим покривачем који притиска овај континент.

ГЕНЕРАЦИЈА 2005

ВЕРА

МАРИНА

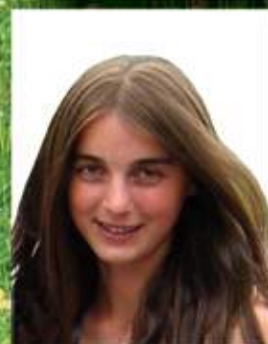
ГОРДАНА

МИЛАН

ДОБРИЧА

МИЛЕНА

ДРАГАНА

НЕМАЏА

ДРАГАНА

СЛАВКО